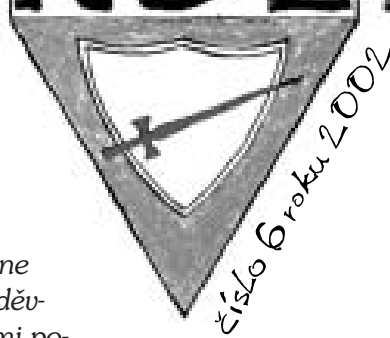

PATHFINDER

Pomluvený vlk

Mým domovem byl les. Jednoho slunečného dne jsem uslyšel kroky. Uviděl jsem prostinké, malé děvčátko, jak jde po pěšině a nese košík. Zdálo se mi podezřelé, protože bylo velmi komicky oblečené – bylo celé v červeném. Dívku jsem přirozeně zastavil, abych ji zkontroloval. Řekla, že jde k babičce. Tak jsem se rozhodl, že ji poučím, jak nebezpečné je takhle si vykračovat v lese. Nechal jsem ji jít dál svou cestou, ale sám jsem běžel napřed k domu její babičky. Když jsem uviděl tu starou, krásnou dámu, vysvětlil jsem jí situaci a ona souhlasila s tím, že vnučka potřebuje výchovnou lekci. Když tedy děvčátko přišlo, pozval jsem je do ložnice, kde jsem ležel v posteli, oblečen jako babička. Vnučka přišla, tvářičky růžové, a řekla něco hanebného o mých velkých uších. Nešetkal jsem se s tím poprvé. A tak jsem udělal to nejlepší, co jsem mohl, a podotkl, že velké uši lépe slyší. Ale ona plácla další urážku, něco o mých vypoulených očích. Můžete se doutípit, co jsem si asi myslel o dívce, která má tak pěknou tvářičku, ale je očividně protivná a drzá. Její další

urážka se mne však opravdu dotkla. Mám určitý problém s velkými zuby. A tahle holka si z nich tropila legraci. Víím, že jsem se měl lépe ovládat, jenže jsem vyskočil z postele a zavrčel, že mám velké zuby proto, abych ji lépe snědl. Řekněme si po pravdě – žádný vlk by nikdy nesnědl děvčátko – všichni to vědí, ale tahle bláznivá holka začala běhat okolo postele a křičet – a já jsem za ní utíkal, abych ji uklidnil. Najednou, kde se vzal, tu se vzal, ve dveřích stál drvoštěp a to byl malér. Za mnou bylo otevřené okno, a tak jsem vyskočil. Bezcharakterní babička nikdy neřekla, jak to tehdy bylo. A tak si teď celý svět myslí, že já jsem byl sprostý a ošklivý.

TESÁK ŠEDIVÝ

P. S. A tak mě napadlo, nejsme i my často podobní tomu malému krásnému děvčátku? Rádi mluvíme o druhých, na někom se nám nelíbí tvář, na jiném postava nebo oblečení, dalšímu bychom určitě poradili, jak má co udělat lépe... Při pozorování druhých jaksi zapomínáme na sebe, na to, že bychom mohli leccos změnit hlavně u sebe. Indiánské přísloví praví: Chceš-li někomu radit, chod nejprve týden v jeho mokasínách. A Bible nám říká: „Vyjmi nejprve kládu z oka svého, abys pak mohl vyjmout třísku z oka bratra svého“. (L 6,42)

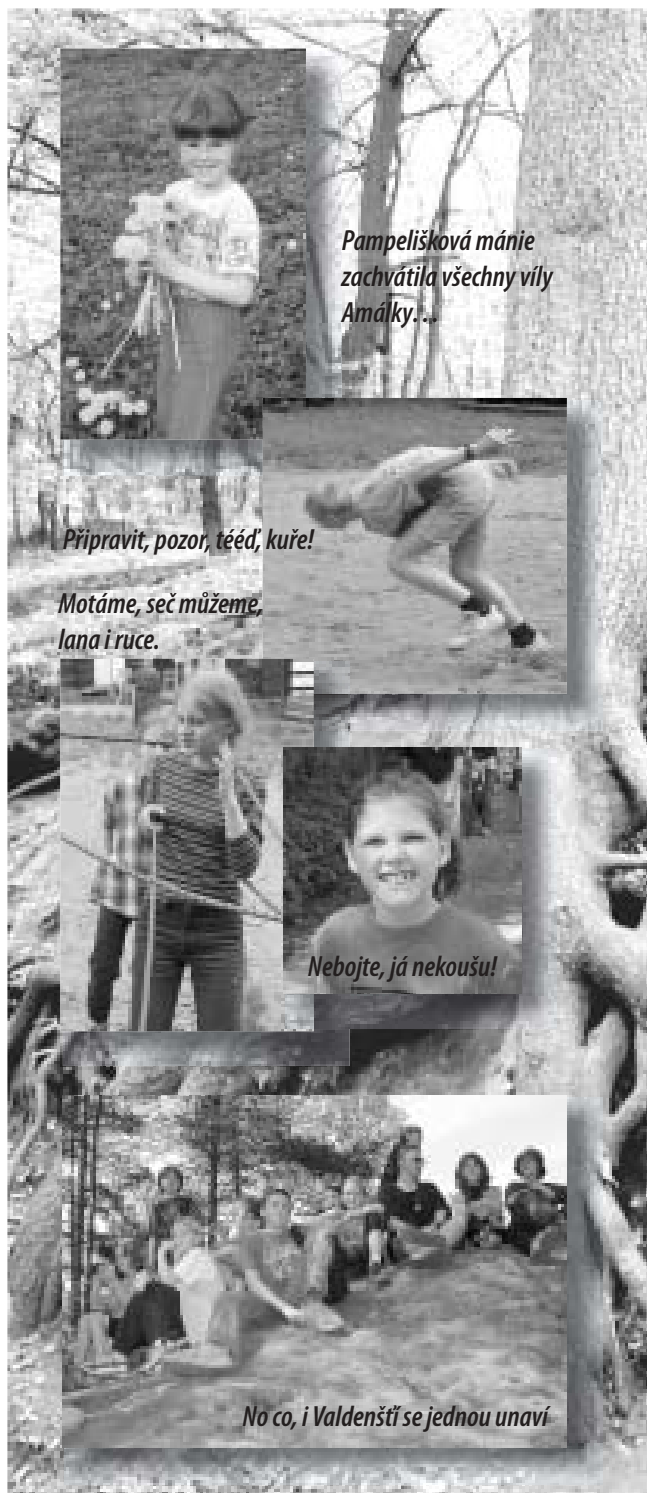
Hrud' Leonida Iljiče aneb nosíme rádi kroj III.

Možná jste někde zahlédli starou fotografii některého ze státníků sovětské éry. Lze na nich spatřit pozoruhodný úkaz „plechová hrud“. Nejedná se o ochranný prvek proti zákeřné střele imperialistického agenta, ale o běžný oblek, ovšem pokrytý souvislou vrstvou záslužných hvězd, medailí a řádů. Myslím, že podobná okázalost se k Pathfinderovi nehodí a že kroj nemá být výstavkou všech možných odznaků a nášivek, které za svůj život nasbíráš. Bylo by však nesprávné se zcela těchto doplňků vzdát, mají co říci o svém nositeli. Při jejich používání je dobré držet se společných pravidel. Dnes si připomeňme pravidlo první.

1. Kroj je naší vizitkou

udržíme jej v čistotě a dobrém stavu. Poškozené součásti neprodleně opravíme (například přišítí knoflíku), nebo rovnou vyměníme (třeba propálený šátek). Pečlivost nebo lajdáctví i v takovýchto maličkostech vypoví o nás více než mnoho slov. **K4**

*Pampelišková mánie
zachvátila všechny vily
Amálky...*

Připravít, pozor, tééd, kuře!

*Motáme, seč můžeme,
lana i ruce.*

Nebojte, já nekoušu!

No co, i Valdenští se jednou unaví

Robinzonáda

„Hele strome, dej sem to
jablko ... a hned!“

Když je k vodě daleko...

... Čas utekl jak voda v řece a my měli opět možnost prožít čas pro opravdové Robinzonky a Robinzony. Tedy pro každého, kdo ví, kam patří, ví, co chce a kam chce. Pro každého, kdo nepláče nad nepřízní okolností, ale ani se nevzdává anebo dokonce nezabývá tam, kde není jeho doma. Pro každého, kdo se nebojí svého přemýšlení, hledání a kladení si otázek. Také letos jsme se učili ze životů těch, kteří zde byli před námi. Vzorem nám tentokrát byli Valdenští, odvážní křesťané, kteří se nesmířili s lhostejností a raději zvolili drsný život v Alpských údolích Piemontu. Zde stáli čestně před Bohem, jehož poznávali a jehož brali vážně. V těžkých podmínkách pracovali na malých políčkách, učili se znát Bibli a žít podle ní. Prostřednictvím mnoha zajímavých disciplín jsme se tedy i my mohli naučit něco z jejich rozhodnosti...

... a že jsme si kromě poučení, přemýšlení, zpívání, bojování a soutěžení prožili i spoustu legrace, to nám opravdu můžete věřit...

-D-V-J-

Lesní škola aneb putování za šedým šátkem

Lesní škola není škola pro myslivce, ale kurz pro výchovu skautských vůdců. Díky Jerryemu se nás několik vůdců z Pathfinderu dostalo na 9. ročník Pražské lesní školy Junáka. Na prvním setkání ztrácíte iluze o svém tábornickém vybavení – třeba na přednášce o sekeře brzy zjistíte, že to, co vlastníte, zrovna ideální sekerou není, ale spíše to je motyka. Druhé setkání je putovní. Prochází se krásnou rozkvetlou zemí. My jsme šli oblastí Labské Pískovce. Instruktoři na tomto setkání nám pomáhali otevírat oči k vidění mnoha krás přírody. Učili jsme se, jak udělat i běžné putování velice zajímavé pro naše oddíly. Tábor je nejnáročnější částí lesní školy. Program probíhá jako na běžném táboře, kdy frekventanti jsou rozděleni do družin. My jsme měli družiny Vyder a Bobrů. Na lesní škole se střídají přednášky s praktickými kurzy. Během dne tak projdete mnoho oblastí od práce s kůží, přes psychologii až po softbal. Na táboře také poznáte, že termín osobní volno nesplňuje to, co bychom od něj očekávali. Každou volnou chvíli pracuje vaše družina na kronice, totemu, jmenovkách, lesních novinách a podobných dalších úkolech, na které není během dne čas. To, co se probírá na lesní škole, je vyzkoušeno na konci tábora na Plajnerovu závod. Večer před závodem jsme se snažili ještě naučit rozdělávání ohně třením dřev. Nakonec nás instruktoři rozehnali kolem půlnoci pod různými pohružkami. Není divu, vstávat

se musí brzy – v pět hodin ráno. Závod je složen z několika stanovišť v určitém okruhu kolem tábora. Ten okruh je však několik kilometrů v průměru. Na každém stanovišti se musíte zhlásit a pokusit se splnit úkol. Úkoly prozrazovat nebudou. Pro budoucí frekventanty by to pak nebylo to správné překvapení. Ačkoliv tábor skončil, lesní škola neskončila. Čekalo nás třetí setkání, a to v Roztokách u Prahy. Probíraly se věci kolem přírody a také práce s vlčaty (nejmladší skauti). Čtvrté setkání probíhalo v Lanškrounu. Program se točil kolem her ve městě a také kolem našich písemných prací, které jsme obhajovali. Já jsem se tak nezapotil ani u maturity. No a v Lanškrounu byl opravdu konec. Nebylo to takové tklivé jako na táboře, ale tušili jsme, že se už tak často nevidíme. Všichni jsme se ještě sešli na šátkování. Bylo krátké, ale mnoho v nás zanechalo. Možná si položíte otázku, jestli to úsilí stojí za to. Víte, skutečným cílem není získat šedý šátek ani certifikát, ale poznat mnoho nového a naučit se být lepším vůdcem. Šedý šátek je spíše něco na památku. Nedává však privilegia, ale povinnosti! Protože je vidět z dálky, nutí nás, abychom si vždy uvědomovali, že ti, kteří slouží, jsou první na ráně a jsou vždy vidět – a podle toho jsou vždy posuzováni.

**MIKY, TAWAKINAH, JETTY, PINGUIN, TAURI,
ČAJÍK A BINGO ZVOU I OSTATNÍ VŮDCE
V PATHFINDERU NA CESTU „PŘES PŘEKÁŽKY
KE HVĚZDÁM“.**

Co jsme v Pathfinderu prožili ... aneb jsme tu a máme se k světu!

ODDÍL MARTINSKÝCH VLČAT

I martinské Horské rysy opustili svoj brloh a pricestovali do Banskej Bystrice na OSP. Malé vlčatá neprejavili veľa nadšenia nad sobotňajším dopoludňajším programom. No popoludní s radostou a bez kúska trémy predvázali svoje myšacie kúsky, ktoré im nakoniec priniesli 1. miesto. Popri nich kocúrovi Tučnožrútovi neunikla ani šikovná myška Filomén...

...nedeľa, to ani zďaleka nebola len prechádzka zelenou záhradou s horiacou plechovkou. Odvážni vyliezli aj na strom. Pri maxipraku sme sa nielen zapotili, ale ešte viac nasmiali nad neúspechom...

„Pomaly ďalej zajdeš“ – bolo „dnes“ heslo vlčat. A skutočne, to 3. miesto si na nás počkalo.

Mali sme sa pekne a už teraz sa tešíme na novú spoločnú akciu.

ZA VLČATSKÉ MYŠKY OLGA

OBLAST SEVERNÍ HVĚZDA

... když předletní je čas, my užíváme horských krás. I letos jsme jaro vítali, ve skalách klíč k němu hledali. Jeskyně to byly studené a tmavé, my však ovládáme znalosti táborové. Proto nejen jaro jsme vám obstarali, ale také se pořádně vyřádili. Našemu Pánu za jeho ochranu děkujeme a na další společnou výpravu se těšíme... **J. D.**

Zimný tábor

26. decembra 2001 spriatelené kmene Sherokee z Brezna, Levickí Apači, Orion zo Zvolena a Biele medvede z L. Hrádku opustili bezpečie svojich vlgvov a vyrazili za dobrodružstvom do hôr. Čakal na nás sneh a sánkovačka, a tomu sa nedá odolať. Rada starších náčelníkov sa uzniesla, že takú zimu nepamätá, a to bolo treba využiť. Tábor mal príznačný názov:

„Televízna pomsta“.

Naozaj to bola dokonalá pomsta. Doma sme nechali len rodičov, nech sa ožarujú pred televíznou obrazovkou, kým my naberieme zdravú horskú farbu pôsobením severného vetra.

Po ceste k nášmu novému tipu nás náčelník z Brezna, hovorme mu Paľo, varoval pred „vraj trochu drsnejšími podmienkami“. Povedal nám to tesne pred chatrčou, zrejme aby nás neodradil. Vážení, aj tie najodvážnejšie predstavy o tomto sídle boli len slabým odvarom toho, čo nás čakalo. Vonku bolo $-10\text{ }^{\circ}\text{C}$ a v chate $-50\text{ }^{\circ}\text{C}$, aspoň mne sa to tak zdalo. Električka, čo vám budem hovoriť, nebola a nebola ani voda a toaletný trón bol v lese, 50m za chatou. Teda,

poviem vám, bol som značne zhrozený, ako to všetko zvládneme. A deti? Tie mali z toho preukrutnú zábavu. Vyrúbala sa diera v ľade na potoku a bola aj voda. Kolkí z vás sa môžu pochváliť, že si umývali zuby snehom? Večerné príbehy pri sviečkach mali skutočne romantickú atmosféru. Program bol pestrý, a čo je hlavné, nijaká zlomená končatina. Jediný, kto nám robil v tábore skutočné problémy, bol staručký, značne morálne aj fyzicky opotrebovaný sporák na varenie. Obdivujem vedúcich z Brezna – Paľiho a jeho manželku Ingu Macákovcov, ktorí sa podujali zorganizovať tábor na tomto mieste. Príroda bola naozaj nádherná a ďakujeme, že pozvali aj Levice, Zvolen a Liptovský Hrádok.

VÁŠ KAMARÁT KVETO – SORRY

